Τὸ Σύνδρομο τῆς "Νέας Ἐποχῆς"...



...καὶ ἡ Ἐλπίδα τῆς Ὀρθοδοξίας μας

«Λάμψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος· τὰ γὰρ εἴδωλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατά Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν...»

■ Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε...

Μήπως τὸ *Halloween (Χάλλογουϊν)* εἶναι κακό;*

Εἶναι μία γιορτὴ τρόμου



Δύο ἀδέλφια, ὁ Σταῦρος καὶ ἡ Ἀναστασία, μαθητὲς τῆς Γ΄ καὶ Ε΄ Δημοτικοῦ, ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο τους, εἶπαν στὴν μητέρα τους τὴν ὥρα ποὺ ἑτοίμαζε τὸ φαγητό τους:

«Μαμά, οἱ φίλοι μας, θὰ πᾶνε σ' ἕνα πάρτι καὶ θέλουμε νὰ πᾶμε καὶ ἐμεῖς...».

«Τί πάρτι εἶναι αὐτό, παιδιά μου;»... ἐρώτησε ἡ μητέρα τους.

«Μαμά, τὸ λένε χάλλογουϊν, γίνεται μία φορὰ τὸν χρόνο, τὸ βράδυ τῆς 31 Ὀκτωβρίου... **Ἔ**χει πολὺ πλάκα μαμά...».

«Δηλαδή;»... ἐρώτησε ἐκείνη.

Καὶ τὰ παιδιὰ τῆς εἶπαν: **«Ν**τύνονται μὲ στολές, κάνουν φάρσες, λένε ἀστεῖα...».

«Ἄ, κατάλαβα... **Ὅ**ταν θὰ τελειώσετε τὸ φαγητό σας, θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὶ εἶναι αὐτό...».

«Ναί, μαμά, ἀλλὰ ἐμεῖς θέλουμε νὰ πᾶμε...», εἶπαν ἐκεῖνα.

«Ὅταν θὰ ἀκούσετε αὐτὰ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ, ἐσεῖς μόνοι σας δὲν θὰ θελήσετε νὰ πᾶτε...», τοὺς ἀπάντησε ἡ μητέρα τους.

* * *



Ὅταν τελείωσαν τὸ φαγητό τους, τὰ παιδιὰ εἶπαν: **«Μ**αμά, τώρα σὲ ἀκοῦμε... **Μ**ᾶς τὸ ὑποσχέθηκες...».

Καὶ τότε ἡ μητέρα τους ἄρχισε νὰ τοὺς λέει...



«Παιδιά μου, ἡ γιορτὴ αὐτή, δὲν εἶναι σύγχρονη, ὅπως νομίζουμε. Εἶναι πάρα πολὺ παλιά. Γινόταν στὴν πρὸ Χριστοῦ ἐποχὴ καὶ ἦταν εἰδωλολατρική. Ἡ Ἐκκλησία ἔκανε προσπάθεια νὰ τὴν ἀντικαταστήσει μὲ τὴν γιορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀποτέλεσμα. Τότε οἱ εἰδωλολάτρες γιόρταζαν τὸν θάνατο καὶ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ θανάτου τὸν Σάϊγουϊν, ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπιτρέψει στὶς ψυχὲς τῶν νεκρῶν νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους, γιὰ μία ἐπίσκεψη μόνο ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ξέρετε ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ Σάϊγουϊν;».

«Ποιός, μαμά;»... ἐρώτησαν τὰ παιδιά.

«Ὅπως ἐξηγεῖ ἕνας Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἅγιος Νικόλαος Ἀχρίδος, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς, δυστυχῶς εἶναι ὁ διάβολος, παιδιά μου!».



«Πώ... πώ...!!!»... εἶπαν τὰ παιδιά.

«Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ζωντανοί, ὅπως πίστευαν οἱ εἰδωλολάτρες, γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τάχα τοὺς νεκρούς τους, ντύνονταν μὲ στολὲς μάγων, καλικάντζαρων, νεράϊδων, κ.λπ. Καὶ ἐπειδὴ πίστευαν, ὅτι πεινοῦσαν ἔφτιαχναν λιχουδιές. Ἐπιπλέον ἔκαναν τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ νὰ θυμίζει σκοτάδι, μαγεία κ.λπ. Καὶ ἂν δὲν τὰ ἔκανα αὐτά, θὰ τοὺς τιμωροῦσε... ὁ Σάϊγουϊν!!!».

«Ἄ μαμά, τώρα κατάλαβα, γιατὶ φοράνε στὰ πάρτι στολὲς σκελετῶν. Καὶ ἔχω ἀκούσει, ὅτι σὲ κάποια σχολεῖα, εἰδικὰ τῆς Ἀμερικῆς, τὰ παιδιὰ ζωγραφίζουν κολοκύθες ποὺ μοιάζουν μὲ νεκροκεφαλές, κόβουν καὶ κολλάνε νυχτερίδες, ντύνονται φαντάσματα καὶ μάγοι...», εἶπε ὁ Σταῦρος.

«Ὡραῖα, Σταῦρο μου, εἶπε ἡ μητέρα. Ἐπιπλέον, ἐκεῖ βλέπουν ταινίες τρόμου, μὲ βρικόλακες, μάγισσες καὶ μάγους, φαντάσματα κ.λπ., λένε τρομακτικὲς ἱστορίες καὶ μοιράζουν ἀνάλογα βιβλία. Ἐκεῖ, ὄχι μόνο τὰ σπίτια μέσα, ἀλλὰ καὶ οἱ αὐλές, ἀκόμη καὶ οἱ δημόσιοι χῶροι εἶναι διακοσμημένα μὲ κολοκύθες-νεκροκεφαλές, μὲ σκελετούς, μὲ σκιάχτρα, μὲ ἱστοὺς ἀράχνης, μὲ μαύρες γάτες κ.λπ. Τὰ χρώμα-





τα ποὺ χρησιμοποιοῦν εἶναι τὸ μαῦρο, τὸ πορτοκαλὶ καὶ τὸ μόβ. Ἡ φράση "Hell will win" ποὺ συνηθίζεται νὰ λέγεται ἐκεῖ, ξέρετε τί σημαίνει; **"Ἡ κόλαση θὰ νικήσει"!!!».**

«Πώ... πώ...!!!», εἶπαν καὶ πάλι τὰ παιδιά.

«Ναί, μαμά, εἶπε ἡ Ἀναστασία. Ἀλλὰ εἶναι καὶ διασκεδαστικά...».

«Παιδιά μου, ἀπάντησε ἡ μητέρα, τὰ κάνουν ὅλα ἔτσι, γιὰ νὰ προσελκύσουν εἰδικὰ τὰ παιδιά. Ὅπως καταλαβαίνετε, αὐτὴ ἡ γιορτὴ δὲν εἶναι καθόλου ἀθώα. Ἂν τὴν παρουσίαζαν ὅπως εἶναι, τότε δὲν θὰ πήγαινε ἐκεῖ κανένα παιδί... Γι' αὐτὸ καὶ ἀνακατεύουν τὰ ἀστεῖα μὲ τὰ τρομακτικά. Εἶναι μία **γιορτὴ τρόμου** ποὺ θέλουν νὰ τὴν ἀγαπήσουν τὰ παιδιά.

Καὶ ὕστερα ξέρετε τὶ γίνεται...».

«Τί γίνεται, μαμά;...».

«Τὰ παιδιὰ θέλουν νὰ παίζουν παιχνίδια μὲ τρομακτικοὺς ἥρωες, νὰ διαβάζουν βιβλία καὶ κόμικς τρομακτικά, νὰ βλέπουν τρομακτικὲς ταινίες κινουμένων σχεδίων... καὶ ἔτσι σιγὰ-σιγὰ νὰ μὴν τοὺς ἐντυπωσιάζει τὸ ὄμορφο, τὸ ὡραῖο, τὸ ἁγνό, τὸ ἀγγελικό, ἀλλὰ τὸ κακό, ἡ βία, ὁ τρόμος κ.λπ. ποὺ ξέρετε πολὺ καλὰ ποιὸς τὰ θέλει αὐτά...».

«Μαμά, αὐτὰ δὲν τὰ ξέραμε...», εἶπαν τὰ παιδιὰ ἐντυπωσιασμένα.

«Καὶ σᾶς ρωτάω τώρα, παιδιά μου. Οἱ φίλοι σας καὶ οἱ συμμαθητές σας ποὺ θέλουν νὰ πᾶνε σ' αὐτὸ τὸ πάρτι, τὰ ξέρουν; Γι' αὐτὸ ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει νὰ κάνουμε εἶναι τὸ σωστὸ καὶ ὄχι τὶ κάνουν οἱ ἄλλοι, ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι ὅλοι!»... ἀπάντησε ἡ μαμά.

* * *



«Μαμά, δὲν θὰ πᾶμε, εἶπαν ἀποφασιστικὰ τὰ παιδιά. Καὶ ἐπιπλέον, θὰ ποῦμε καὶ στοὺς φίλους μας ὅλα αὐτὰ ποὺ μᾶς εἶπες. Ἐξ ἄλλου, ὅπως μᾶς ἔχεις πεῖ πολλὲς φορές, αὐτὸ ποὺ ἀξίζει νὰ κάνουμε εἶναι ὅ,τι ἔκαναν οἱ Ἅγιοι καὶ ὄχι αὐτοὶ ποὺ δὲν ξέρουν!».

«Μπράβο σας, παιδιά μου»... εἶπε ἡ μητέρα. Καὶ ἕνα δάκρυ κύλισε ἀπὸ τὰ μάτια της...

❑

(*) Περιοδ. «Παιδικὰ Φτερουγίσματα», ἀριθμ. 87/ Ὀκτώβριος 2026, σελ. 16-17. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.